

VERSLAG DER VEREENIGING

OVER HET JAAR

1911.

Onze vereeniging is weder een jaar ouder geworden.

Voor een mensch is zoo één jaar ouder worden veel; voor eene vereeniging als de onze is het weinig. Immers, van menschenleeftijden zegt de Schrift: „aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaar, of, zoo wij zeer sterk zijn, tachtig jaar”, maar het leven van vereenigingen als de onze strekt zich uit over tal van menschengeneraties.

Zij toch hebben een taak, die niet afloopt in één menschenleeftijd, maar die doorgaat van geslacht tot geslacht. Al maar door, als de bron, die haar beek voedt, als de stam, die de sappen naar zijn takken opstuwt. Ook de taak onzer Vereeniging, te zorgen voor een Hooger Onderwijs op Gereformeerden grondslag, is al maar dóórgaand. Want aan dat onderwijs zal ons Christenvolk behoefte houden, geslacht na geslacht. Omdat het behoefte zal houden aan theologen, juristen en philologen, aan physici en medici, die, door dat onderwijs wetenschappelijk gevormd, zijn voorbereid tot uitoefening van hun maatschappelijke betrekkingen, ook al wordt die behoefte niet altijd en niet even sterk gevoeld.

Nog steeds wordt beweerd, dat, nu ja, voor theologen een onderwijs, op de Gereformeerde belijdenis gegrond, niet kan worden gemist, maar dat voor andere takken van wetenschap het vasthouden aan het Woord Gods, zoo niet schadelijk, dan toch niet strikt noodig is.

Tal van bekwame mannen, zoo zegt men, zijn aan de Staats-Universiteiten gevormd, ook waar de beginselen aan die Universiteiten niet naar het Woord Gods waren.

Alsof het onderwijs, zoowel lager als hooger, niet ook een hooger doel had dan voor de practijk te bekwamen, en niet in de eerste plaats om Gods wil moet worden beoefend.

Werd niet door den Heiland ons de bede op de lippen gelegd: „Uw Naam worde geheiligd”, iets wat onze Catechismus